



Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“.

Št. 2.-3.

Ljubljana, febr., marc. 1919.

XXVII. teč.

Vneslav:

Ob zibki.

V mehki zibki,
v mehki zibki
dete spi.
Usta, nasek, rožna lica:
vse mu rdi.
In z ročico
snežnobelo
blodi po laséh —
mamico pa, mamico
spreletava smeh.

„Ah, kaj sanjaš,
ah, kaj sanjaš,
dete, vem.
Sanje tvoje, ljubke, sladke,
naj povem :

Iz neba so,
dol iz dalje,
prišli k tebi
angelci,
v biserne odeti halje,
pa so v kangelci
mlekce sladko ti prinesli,
mlekce belo —
pa te prosijo :

„Pij veselo
mlekce sladko,
mlekce belo!“

Ti pa v žaru sreče siješ,
sladko mlekce piješ —
angelček med angelčki.

Pa rekó ti
angelci,
ki prinesli mlekce belo
so ti v kangelci :
„Dete milo,
daj plačilo
nam za mlekce, -
mlekce sladko,
mlekce belo! — — — —

Daj zlató nam
svojih lâs,
daj nam ličce, očka jasna,
svoj srebrni glas!

— — — — —

Tvoja očka
kakor zvezdi
dêmo na nebo;
na nebo pripnemo
tvojih lâs zlató.

Tvoja očka, jasna, svetla,
zvezd bi bila kras,
kakor solnčni bi svetili
žarki tvojih lâs.

Kot nebeške cvetke gôrel
kras bi tvojih lic,
in ob glasu tvojem molčal
spev bi rajskih ptic."

Dete spi.
Usta, nosek, rožna lica:
vse mu rdi.
In z ročico snežnobelo
blodi po laséh —
mamici pa solnčno lice
sladek boža smeh.